

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: O. E., narozený X,
státní příslušník X,
toho času X
zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Slavíkovou, sídlem
Wenzigova 5, Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-495/LE-BA02-BA04-PS-2019 ze dne
18. 12. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 9. 12. 2019 kontrolován policejní hlídkou, které se prokázal povolením k pobytu od Italské republiky a cestovním dokladem pro uprchlíky. Oba dokumenty specializované oddělení policie vyhodnotilo jako padělky. Jelikož se žalobce na území ČR nacházel bez platného oprávnění k pobytu, cestovního dokladu, a prokazoval se padělanými doklady, byl za účelem správního vyhoštění zajištěn v Z.Z.C. B. Tam podal

žádost o mezinárodní ochranu.

2. Naříkaným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Dospěl k závěru, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce neuvedl objektivní překážky k vycestování do vlasti. Dle vlastních slov nebyl na území ČR hlášen k pobytu a do ČR přicestoval, aby si vyřídil na zastupitelském úřadu X v Rakouské republice cestovní pas. O mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií a následném zajištění. Možnost požádat o azyl přitom měl, ať už během pobytu v ČR, nebo jinde v EU, na jejímž území se pohyboval od roku 2016. Jeho azylovou žádost shledal tedy žalovaný účelovou, podanou s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, či je pozdržet.
3. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal, že o azyl požádal kvůli obavám z návratu do X, kde je dědicem regionálního vládcе, jenž byl však spolu s dalším členem rodiny otráven. K zajištění podle § 46a zákona o azylu chyběly důvody, z nichž by bylo možné vyvodit žalobcův cíl mařit případné vyhoštění. Samotná existence probíhajícího řízení o správním vyhoštění jako argument nestačí. O azyl žalobce nepožádal dříve, neboť nevěděl o nepravosti dokladů získaných v Itálii. Žalovaný též dostatečně nezkoumal možnost uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, přestože by se mu žalobce podvolil. V Praze má totiž zařízení ubytování. Doklad o něm předložil spolu se žalobou. V ČR navíc žije jeho syn, byť s jiným jménem otce v rodném listu. Žalovaný pochybil, protože před vydáním napadeného rozhodnutí nezjistil stav bez důvodných pochybností. Nebyla prokázána neochota žalobce podrobit se hrozícímu správnímu vyhoštění. Zájem vyhoštění mařit nemohl žalovaný dovodit pouze ze žalobcova záměru řešit v Rakousku následky spojené se ztrátou pasu. Ty totiž v ČR řešit účinně nemohl, protože se zde nenachází zastupitelský úřad X.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě sdělil, že se namítaných nedostatků v rozhodovací činnosti nedopustil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě čeho a jak dospěl k výroku. Žalobce kumulativně naplnil všechny tři podmínky dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, pročez v jeho případě nebylo možné uplatnit zvláštní opatření.
5. Žaloba není důvodná.
6. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet (k významu slova „pouze“ srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019): skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie ve věci C-534/11 Arslan).
7. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené

účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel o mezinárodní ochranu usiloval pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU]. K prokázání důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu však není třeba ze strany správního orgánu podat plný důkaz, ale důkazní míra je snížena („existují oprávněné důvody se domnívat“).

8. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit vyhoštění. To žalovaný učinil na základě toho, že žalobce se prokazoval padělanými doklady, podle svých slov mířil do Rakouska, k území ČR nemá žádné vazby a žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění a zahájení řízení o vyhoštění, ačkoliv tak mohl učinit dříve. Tyto úvahy obstojí.
9. V řízení není sporné, že žalobce prokázal padělanými doklady, že nebyl oprávněn k pobytu na území ČR a že na území států EU nepožádal o mezinárodní ochranu již před svým zajištěním, ač tak mohl od roku 2016 učinit. Není přitom rozhodné, zda žalobce věděl, že jím předložené doklady jsou padělky (a že se domníval, že je ve skutečnosti osobou již požívající mezinárodní ochrany). Jednání žalobce totiž bylo objektivně protiprávní bez ohledu na jeho zavinění. K tomu přistupují další poznatky, jako je tvrzení o pobytu v ČR kvůli návštěvě biologického syna (k čemuž žalobce neoznačil žádný důkaz, *pozn. soudu*) a kvůli vyřešení ztráty X cestovního pasu na zastupitelském úřadu ve Spolkové republice Rakousko (v rozporu s tvrzením žalobce má X velvyslanectví i v P., N. Č. 917/32, *pozn. soudu*). Správní spis i rozhodnutí žalovaného tak poskytují dostatečnou oporu pro oprávněnou domněnku, že hlavním účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se vyhoštění, nebo je ztížit.
10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný dále tvrdil, že žalobce nerespektoval správní vyhoštění uložené od 24. 1. 2019 do 24. 2. 2020 rozhodnutím OPKPE č. j. KRPA-418801-9/ČJ-2019-000022-ZSV. Pro to spis zjevně neposkytuje oporu. Na posouzení věci to však nic nemění, protože závěry napadeného rozhodnutí jsou založeny na jiných skutečnostech. Ze strany žalovaného tak jde zřejmě písařskou chybu při využití dřívějšího vzoru k přípravě vyjádření, nebo omyl v tom, k jakému řízení se vyjádření vztahuje. V každém případě by se to nemělo opakovat.
11. Další žalobní námitka směřovala proti dostatečnosti a správnosti závěru o neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Jimi se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
12. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné, neboť obsahuje srozumitelné, dostatečné a věcně podložené důvody pro závěr o nezbytnosti zajištění žalobce.
13. Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení

mezinárodní ochrany byla podána účelově, není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu pak je třeba přihlídnout k důvodu zajištění a hodnotit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu (srov. cit. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48).

14. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí odpovídá. Vychází z toho, že žalobce nemá k území ČR prokázaný vztah, nemá jasný zdroj peněz ani platné doklady a již cestoval na území států EU protiprávně. Nelze přitom přihlídnout k tvrzení žalobce, že má v ČR zajištěný pobyt, neboť potvrzení o zajištění ubytování ze dne 6. 1. 2020 bylo sepsáno až po vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Za toho stavu nebyl důvod očekávat, že se žalobce dobrovolně podrobí uloženým omezením a bude k dispozici pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, případně řízení o vyhoštění, tedy že zvláštní opatření bude účinné.
15. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. ledna 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce